

Sygn. akt II Ca 290/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 kwietnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Kielcach II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Magdalena Bajor-Nadolska

Sędziowie: SSO Elżbieta Ciesielska (spr.)

SSO Barbara Dziewięcka

Protokolant: starszy protokolant sądowy Beata Wodecka

po rozpoznaniu w dniu 29 kwietnia 2015 r. w Kielcach na rozprawie

sprawy z powództwa Gminy T.

przeciwko (...) Spółce z o.o. w K.

o naruszenie posiadania

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Busku - Zdroju

z dnia 5 grudnia 2014 r. sygn. I C 741/13

oddala apelację i zasądza od Gminy T. na rzecz (...) Spółki z o.o. w K. kwotę 78 (siedemdziesiąt osiem) złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

II Ca 290/115

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 5 grudnia 2014r. Sąd Rejonowy w Busku-Zdroju oddali powództwo Gminy T. wywiedzione 20 grudnia 2013r. o ochronę naruszonego posiadania, w którym powódka domagała się nakazania pozwanej (...) aby zaniechała naruszania posiadania przejazdu po drodze położonej na działce nr (...) będącej własnością powodowej Gminy i użytkowanej jako droga i nakazania w związku z tym usunięcia ogrodzenia przegradzającego przedmiotową drogę i zakazania dalszego naruszania użytkowania drogi, oraz usunięcia odpadów, które zostały wywiezione i rozplantowane po tych nieruchomościach.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Rejonowy poprzedził ustaleniem, iż działki położone w D. gmina T. oznaczone numerami (...) stanowiące własność Gminy T. położone są pomiędzy działkami pozwanej oznaczonymi numerami (...). Od kilku lat wszystkie wyżej wymienione działki użytkuje pozwana przy braku sprzeciwu ze strony powódki. Pozwana nawiozła i rozplantowała na tych działkach ziemię z rekultywacji, a ostatnio uczyniła to latach 2011 -2012. Działki te nie są w sposób widoczny na gruncie rozdzielone. Stanowią jedną całość, porośniętą trawą, krzewami i lasem. Z poczynionych ustaleń nie wynika aby działki oznaczone numerami (...) użytkowane były jako droga. Na gruncie brak jest widocznych jakichkolwiek śladów przejazdu, w tym utwardzenia. Czyniąc te ustalenia Sąd oparł się na całym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, w tym spostrzeżeniach dokonanych w toku oględzin działek (...), utrwalonych w

protokole i sporządzonej dokumentacji fotograficznej, który to materiał podał analizie i ocenie, czemu dał wyraz w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku(k.145-6).

W świetle tych ustaleń, Sąd Rejonowy przywołując uregulowanie zawarte w przepisie art. 344k.c. wskazał, że skuteczność roszczenia o ochronę posiadania zależy od tego czy nastąpiło naruszenie, czy pozbawienie posiadania, i ma na celu bądź to przywrócenie stanu poprzedniego, bądź to zaniechanie dalszych naruszeń. Nie jest ono zależne od zgodności chronionego posiadania ze stanem prawnym, chyba, że prawomocne orzeczenie sądu lub innego powołanego do rozpoznania sprawy tego rodzaju organu państwowego stwierdziło, że stan posiadania powstały na skutek naruszenia jest zgodny z prawem. Przywołując przepis art. 478 k.p.c. Sąd Rejonowy zaznaczył, także iż w sprawie o naruszenie posiadania sąd bada jedynie ostatni stan posiadania i fakt jego naruszenia, nie oceniając samego prawa ani dobrej wiary pozwanego. Podkreślił przy tym, iż pod pojęciem ostatni stan posiadania należy rozumieć stan istniejący w chwili naruszenia. Ostatecznie mając na uwadze poczynione ustalenia faktyczne oraz przywołane unormowania prawne Sąd Rejonowy stwierdził, że pozwana spółka (...) nie naruszyła posiadania powódki wskazanego w pozwie i powództwo jako niezasadne oddalił.

Apelację od wyroku wywiodła powódka Gmina T., zaskarżając go w całości i zarzucając mu: sprzeczność istotnych ustaleń faktycznych sądu z zebraniem w sprawę materiałem dowodowym polegająca na: - ustaleniu, iż powódka nie była posiadaczem przedmiotowych nieruchomości w chwili naruszenia - ustaleniu, że pozwana nie dopuściła się naruszenia posiadania gruntów oznaczonych numerami (...) położonych w miejscowości D., gmina T., podczas gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie pozwala na dokonanie ustaleń, iż takie zdarzenie miało miejsce.

W uzasadnieniu apelacji powódka podniosła, iż posiadanie jest stanem faktycznym polegającym na faktycznym władztwie, przez które rozumie się samą możliwość władania rzeczą, zatem w jej ocenie efektywne, w sensie gospodarczym korzystanie z rzeczy nie jest konieczną przesłanką posiadania. Prezentując taki pogląd stwierdziła, że wystarczy zatem aby rzeczywiste korzystanie z rzeczy leżało jedynie w granicach możliwości powoda nie jest natomiast konieczne faktyczne wykonywanie przez niego tego władztwa. Nadto okolicznością potwierdzającą stan naruszenia posiadania w ocenie powódki miało być bezprawne zamontowanie ogrodzenia uniemożliwiający powódce użytkowanie drogi. Wskazując na tę okoliczność skarżąca podniosła także, iż późniejsze działania pozwanej polegające na usunięciu skutków naruszenia nie mają znaczenia i nie powinny być brane pod uwagę przy wydawaniu wyroku.

Podnosząc powyższe zarzuty apelująca domagała się zmiany zaskarżonego wyroku przez uwzględnienie żądania pozwu ewentualnie na podstawie art. 386 par. 4 k.p.c. wnosila o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Busku Zdroju do ponownego rozpoznania. Nadto skarżąca wnosil o zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

SĄD OKRĘGOWY ZWAŻYŁ CO NASTĘPUJE:

Apelacja jest niezasadna i jako taka nie zasługuje na uwzględnienie.

Wywody apelacji sprowadzają się przede wszystkim do kwestionowania przeprowadzonej przez Sąd I instancji oceny dowodów i stanowią polemikę z ustaleniami Sądu Rejonowego zarzucając im sprzeczność z treścią zebranego materiału dowodowego. Sąd Okręgowy nie zgodził się z tymi zarzutami. Sprzeczność bowiem pomiędzy zebraniem materiałem dowodowym a ustaleniami poczynionymi na jego podstawie zachodzi wówczas, gdy powstaje dysharmonia pomiędzy zaferowanymi przez strony dowodami, a konkluzją do jakiej dochodzi Sąd, a więc gdy z dowodów wynika co innego niż zostało przyjęte, gdy pewne dowody nie zostały przy ocenie całokształtu okoliczność sprawy uwzględnione, gdy ustalenia Sądu nie są w ogóle lub dostatecznie potwierdzone albo gdy pewne fakty bezpodstawnie uznane zostały za nieudowodnione. Tymczasem Sąd I instancji w ocenie Sądu Okręgowego dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia zgłoszonego w sprawie powództwa, a przeprowadzona przez niego ocena dowodów nie wykracza poza granice określone przepisem art. 233par. 1 k.p.c. Sąd Rejonowy omówił wyniki postępowania dowodowego i uzasadnił swoją ocenę dowodów. Jego stanowisko oparte na ustaleniach faktycznych, które Sąd II instancji w pełni aprobuje jest poprawne, przekonywujące i pozostaje w zgodzie

z przepisami prawa normującymi ochronę posiadania. Przypomnieć bowiem należy, na co słusznie zwracał uwagę Sąd Rejonowy w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku, iż roszczenie, którego ochrony w przedmiotowym postępowaniu domagała się powódka dotyczyło posiadania przejazdu. Zatem w tej sprawie badaniu podlegało tylko posiadanie przejazdu, a nie każde władztwo faktyczne. Skarga posesoryjna bowiem jest przeznaczona nie do ochrony przed samym jako takim zakłóceniem, lecz do ochrony rzeczywistego posiadania. W przypadku przedmiotowej sprawy miała służyć ochronie rzeczywistego posiadania przejazdu i zgodnie z art. 344 par. 2 k.c. mogła być skutecznie dochodzona w ciągu roku od naruszenia chronionego posiadania. Nie trafny zatem jest zarzut, iż Sąd Rejonowy wobec nie stwierdzenia w obrębie działek (...)jak i przedzielających je w terenie działek r (...)jakichkolwiek śladów świadczących o istnieniu tam na przestrzeni ostatnich kilku lat drogi przejazdowej, oraz nie wykazania innymi dowodami przez powódkę, iż droga taka rzeczywiście tam istniała i była przez kogokolwiek wykorzystywana w chwili naruszenia, za którą należałoby w kontekście wywodów powódki przyjąć moment postawienia ogrodzenia, wadliwie ustalił, iż nie miało miejsce naruszenie posiadania wskazywanego w pozwie, w sytuacji gdy w jego ocenie prawidłowo przez posiadanie należy rozumieć samą możliwość władania rzeczą. Jak bowiem wynika z przywołanych przepisów oraz ugruntowanego orzecznictwa ochrona posesoryjna wbrew stanowisku skarżącego prezentowanemu w apelacji nie jest przewidziana dla ochrony potencjalnych „możliwości rzeczywistego korzystania z rzeczy” ale dla ochrony faktycznie wykonywanego posiadania. W świetle powyższych rozważań stwierdzić należało, iż skoro powódka nie wykazała, że pozwana Spółka dopuściła się naruszenia przejazdu rzeczywiście istniejącego i faktycznie wykorzystywanego w chwili grożenia działek, to Sąd Rejonowy, prawidłowo oddalił powództwo oparte na podstawie art. 344 k.c.

Reasumując powyższe rozważania Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do uwzględnienia apelacji i jako bezzasadną oddalił ją w całości w oparciu o przepisy art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd orzekł na podstawie art. 391 par. 1 k.p.c. w zw. art. 98 par. 1 i 3 k.p.c. w zw. z par. 13 ust. 1 pkt. 1 i par. 8 pkt. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

/ SSO. E. Ciesielska/ /SSO. M. Bajor –Nadolska/ /SSO. B. Dziewięcka/